

ἀντικειμένων. Οὐδείς δύναται νὰ κυττάξῃ τὸν ἥλιον εἰμὴ διὰ τῆς ὀμίχλης, ἣ σκιερᾶς ὕαλου, χωρὶς νὰ πάθῃ τοὺς ὀφθαλμούς. Ἐὰν ἐπιμείνῃ τις εἰς τοῦτο ἡ συνέπεια θὰ ᾖ τὴν τύφλωσις. Τὸ ἐπιβλαβέστερον δὲ πάντων εἶναι νὰ θεωρῇ τις τὴν λάμψιν τοῦ αεριοφωτός, τοῦ ἐλαίου ἢ ἐτέρου ἰσχυροῦ φωτός. Ἡ βλάβη αὕτη ἀποφεύγεται ὅταν ὁ ὀφθαλμὸς ὑποβάλλεται εἰς ἀντανακλαστικὸν ἀντὶ ἀπ' εὐθείας φῶς. Ἡ δύναμις τῶν ἀκτίνων ἀποφεύγεται τοιοῦτοτρόπως, καὶ τὸ φῶς ὅσῳ ἰσχυρὸν καὶ ἂν ᾖ, εἶναι σπανίως βλαπτικὸν ὅταν ἀπαντᾷ τὸ φῶς δι' ἀνακλάσεως. Ζωηρὸν φῶς ἐπὶ τοῦ βιβλίου δὲν δύναται νὰ βλάβῃ τὸν ὀφθαλμόν· ὁ ὀφθαλμὸς ἐντείνεται μᾶλλον ἐκ τοῦ ἀνεπαρκούς φωτός ἢ ἐκ τοῦ ὑπερβολικοῦ. Οὐδὲν ὄργανον τοῦ σώματος πάσχει τοσοῦτον ἐκ τῆς ὑπερβολικῆς ἐντάσεως ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς. Οὐδὲν μέρος τοῦ σώματος εἶναι τόσον εὐαίσθητον ὅσον ὁ ὀφθαλμὸς ἐκ τῆς ἐπιρροῆς τοῦ φωτός. Ἐὰν ὁ ὀφθαλμὸς ὑπερκουρασθῇ πρέπει ν' ἀναπαυθῇ, ἄλλως δὲν θὰ δύναται νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν λειτουργίαν του. Ὁ ὀφθαλμὸς ἔχει ἀνάγκην ἀναπαύσεως ὡς πάντα τὰ μέλη τοῦ σώματος· ἀλλὰ ἡ ἐν σκιερῷ δωματίῳ διαμονὴ εἶναι τὰ μάλιστα ἀξιοσύντατος ὡς ἢ ἡ ὑπὸ φυλλώματα δένδρων. Ἡ χρῆσις διόπτρων χρῆζει πρότερον τῆς γνώμης τοῦ ἱατροῦ. Πολλοὶ ἀσκέπτως λαμβάνουσι διόπτρα χωρὶς ἀνάγκης ἐξ οὗ μεγίστη προέρχεται εἰς τὴν ὄρασιν βλάβη.

Ο ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΣ ΛΙΘΟΣ

Ἡ ἱστορία τοῦ μεσαίωνος παρουσιάζει ποικίλην ὁμάδα τυχοδιωκτῶν ἀφιερωμένων εἰς τὴν ἀπόκρυφον τέχνην τῆς μετατροπῆς. Τινὲς ἦσαν ἀπροκάλυπτοι ἀπατεῶνες, ἕτεροι δὲ ἐξηπατημένοι εὐπιστοὶ· ἀλλ' αἱ ἱστορίαι τούτων ἦσαν ἐν γένει ἀκριβῆς ἀπόδειξις τοῦ ἔρισμου τοῦ περιγραφόντος τὴν ἀλχημείαν ὡς τέχνην ἀνὸς ἀρχῆς, ἀρχομένην ἐν ψεύδει, προχωροῦσαν διὰ μόχθων, καὶ λήγουσαν δι' ἐπαιτίας.

Ὁ Πενότος, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 98 ἐτῶν, ἐν τινι νοσοκομείῳ τῆς Ἑλβετίας, κατηνάλωσε σχεδὸν τὸν βίον αὐτοῦ εἰς ἐρεύνας ἐπὶ τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου· καταντήσας δ' ἐπὶ τέλους ἐξ εὐπορίας εἰς ἐνδεϊαν καὶ ἐπαιτείαν, συνείδηζε νὰ λέγῃ: «Ὅτι ἐὰν εἶχε θανάσιμον ἐχθρὸν τὸν ὅποιον δὲν θὰ ἠδύνατο ἀπροκαλύπτως νὰ ἐκδικηθῇ, θὰ συνεβούλευεν αὐτὸν πρὸ πάντων, νὰ δοθῇ εἰς τὴν σπουδὴν καὶ ἐξάσκησιν τῆς ἀλχημείας.»

Ἡ ἐξῆς περίεργος προκήρυξις ἀπαντᾷ μεταξὺ τῶν ἀπομνημονευμάτων τῆς βασιλείας Ἐδουάρδου Γ', τῷ 1329 μ. Χ.

«Γινώσκωσαν πάντες ὅτι ἐβεβαιώθημεν ὅτι ὁ Ἰωάννης Ῥόσος καὶ ὁ Γουλιέλμος δὲ Δάβρης γινώσκουσι πῶς νὰ κατασκευάζωσι ἀργυρον διὰ τῆς τέχνης τῆς ἀλχημείας· ὅτι ἐν παρελθόντι χρόνῳ κατασκεύασαν αὐτὸν καὶ ἔτι καὶ νῦν κατασκευάζουσι· θεωροῦντες δὲ ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι, διὰ τῆς τέχνης τῶν, καὶ διὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ πολυτίμου τούτου μετάλλου, δύ-

νανται νὰ ὦσιν ὠφέλιμοι εἰς ἡμᾶς, καὶ τὴ βασιλείον ἡμῶν διετάξαμεν τὸν ἀγαπητὸν ἡμῶν Θωμᾶ Κάρου, νὰ συλλάβῃ τοὺς ἀνω ῥηθέντας Ἰωάννην καὶ Γουλιέλμον, ὅθεν δῆποτε καὶ ἂν εὕρῃ αὐτοὺς, καὶ νὰ φέρῃ αὐτοὺς εἰς ἡμᾶς, ὁμοῦ μὲ πάντα τὰ ἐργαλεῖα τῆς τέχνης τῶν, ὑπὸ ἀσφαλῆ καὶ πιστὴν συνοδείαν».

Τοσοῦτον ἰσχυρὰ ἦτον ἡ πίστις ἐν τῇ φαντασιώδει ταύτῃ τέχνῃ ὥστε ἡ Κυβέρνησις ἐθεώρησεν ὅτι δὲν ὑπῆρχεν ἕτερος τρόπος νὰ σταματήσῃ τὴν ἀκραν ὑποτίμησιν δι' ἧς ἠπειλεῖτο τὸ νόμισμα τῆς χώρας, ἢ νὰ καταστήσῃ τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης ταύτης ἐγκλημα ἐσχάτης προδοσίας! Τὴν πράξιν τοῦ Κοινοβουλίου ἥτις πρὸς τοῦτο ἐψηφίσθη κατὰ τὸ πέμπτον ἔτος τοῦ Ἑρρίκου Δ', ὁ λόρδος Κῶκ καλεῖ τὴν βραχυτάτην ἣν ποτὲ ἀπῆντησεν. Εἶναι δὲ συντεθειμένη ὡς ἐξῆς: — «Οὐδείς εἰς τὸ ἐξῆς θέλει καταγίνεσθαι εἰς τὸν πολλαπλασιασμόν τοῦ χρυσοῦ ἢ τοῦ ἀργύρου, ἢ τὴν ἐξάσκησιν τῆς τέχνης τῆς πολλαπλασιασέως. Ἐὰν δὲ τις τοῦτο πράξῃ, θέλει καταδιώκεσθαι ὡς ἐνοχος ἐσχάτης προδοσίας».

Ὁ ἀρχαιότερος τῶν ἀληθῶν ἀλχημιστῶν ἦτον ὁ Γέβερ, ἀραψ πρίγκηψ τῆς Ζ'. ἐκατονταετηρίδος.

ΔΩΡΑ

Ἡ συνθήσια τῶν δώρων κατὰ τὴν πρώτην τοῦ ἔτους φαίνεται κατερχομένη ἐκ τῶν Ῥωμαίων. Ἀναγινώσκουμεν εἰς συγγραφεῖς τινάς, ὅτι ὁ Τάτιος λαβὼν τὴν α'. Ἰανουαρίου κλάδους δένδρου κοπέντος ἐκ δάσους ἱεροῦ τῆς θεᾶς Στρενίας, καθιέρωσεν ἑκτοτε τὴν συνθήσιαν ἐκείνην, ἥτις ἔφερε τὸ ὄνομα *Sirenae* ἐκ τοῦ ὀνόματος τῆς θεᾶς, ἣν μετὰ ταῦτα ἐπεκαλέσθησαν νὰ προσέαρχῃ τῆς τελετῆς. Ἐκτοτε φαίνεται βαθμηδὸν ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμον τοῦτο παρὰ τοῖς Ῥωμαίοις ἀφ' ὧν παραλαβόντα τὰ λατινικὰ φύλα κατὰ πρῶτον διετήρησαν μέχρι τῆς σήμερον, καὶ τὰ γερμανικὰ κατόπιν μετὰ τὴν εἰσβολὴν αὐτῶν εἰς τὸ Ῥωμαϊκὸν κράτος.

Ὡς πρὸς τὴν ποιότητα καὶ τὴν ἀξίαν τῶν πρώτων ἐκείνων Ῥωμαϊκῶν δώρων, ἐννοεῖται βεβαίως, ὅτι ἦσαν ἀνάλογα πρὸς τοὺς καρποὺς ἢ τὴν ἀπλότητα τοῦ βίου. Ὅπως ξηραὶ, πλακοῦντες, μέλι ἢ καὶ τινα χαλκᾶ νομίσματα ἦσαν τὰ συνήθη δῶρά των. Ἡ ἀπλότης ὅμως ἐκείνη ἐξέλιπε βαθμηδὸν, καθ' ὅσον ὁ Ῥωμαϊκὸς κόσμος ἐπολιτίζετο καὶ ὁ χρυσὸς ἀντικατέστησε μετ' οὐ πολὺ τὰ μικρὰ ἐκεῖνα χάλκινα κερμάτια καὶ τοὺς εὐθύνους πλακοῦντας. Διὰ τοῦτο δὲ ἴσως καὶ διότι ἡ τῶν δώρων προσφορὰ ἀνεπτύχθη κατὰ μικρὸν εἰς ἀνταλλαγὴν πολλοὶ τῶν αὐτοκρατόρων ἔχοντες τὴν εὐεχέγητον διάθεσιν νὰ λαμβάνωσι μὲν δῶρα οὐχὶ δὲ καὶ νὰ δίδωσι κατήργησαν αὐτὴν πολλάκις διὰ διαταγμάτων. Πλὴν δὲ τούτου, ἐπειδὴ ἡ α'. τοῦ ἔτους συνέπιπτε πρὸς τὴν Ῥωμαϊκὴν ἀπόκρεων, καθ' ἣν αἱ διασκεδάσεις καὶ ἡ παραλυτικὰ ἀνησχόλουν τὸν λαὸν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας, ἡ ἐκκλησία πολλάκις κατὰ τοὺς πρώτους μ. Χ. αἰῶνας κατεδίωξε τὰς διασκεδάσεις